

**JILLIANE
HOFFMAN
DOODSANGST**

THRILLER

JILLIANE HOFFMAN

DOODSANGST

DE FONTEIN

Voor Rich, zoals altijd mijn steun en toeverlaat.

*En voor mijn niet meer zo kleine schatjes Manda-Panda en Monster,
die me blijven inspireren en verbazen.*

Proloog

De kleine, gezette man in het witte pak, het donkerpaarse overhemd en de gelakte instappers liep met een microfoon in zijn hand over het podium op en neer en stak zijn arm uit om een van de honderden zwetevrije handen aan te raken die voor hem heen en weer zwaaiden in de aula van de Unity Tree of Everlasting Evangelical Life-kerk. Hij schoof een dikke, grijze haarlok naar achter die zich van de rest van zijn met gelingesmeerde haar had losgemaakt en over zijn voorhoofd en voor zijn ogen was gaan hangen. Dankzij het prachtige camerawerk kon je de fijne lijnen in het volle gezicht van de predikant zowat tellen, evenals de parels van zweet die over zijn rode wangen en door lagen nekvet omhoog rolden.

‘Toen Mozes de Israëlieten tegemoet trad nadat ze de Midianieten hadden verslagen,’ bulderde de predikant, terwijl hij van de ene kant van het podium naar de andere liep, ‘had hij alle prinsessen en de priester Eleazar bij zich. En wat ziet hij? Wat ziet Mozes dat hem volgens de Bijbel zo onvoorstelbaar boos maakt? Hij ziet vrouwen!’

De menigte, die voornamelijk uit vrouwen leek te bestaan, begon luid te joelen.

Zittend in zijn versleten luie stoel tegenover de tv knikte de man mee met het publiek in de kerk en keek naar het tafereel op het tv-scherm alsof hij deze video niet al talloze keren eerder had gezien.

‘De Israëlieten hebben de vrouwen gered!’ bulderde de predikant. ‘En Mozes zegt: “Dus jullie hebben alle vrouwen gespaard? Waarom? Want dankzij hen zijn de onderdanen van de Heer door een plaag getroffen! Waarom hebben jullie hen gespaard?”’

Ergens in het publiek brulde een vrouw: ‘Omdat het mannen waren!’

De predikant lachte. ‘Ja! Omdat het mannen waren. En omdat het mannen waren, waren ze zwak en konden ze de geur, de smaak en de aanraking van de vrouwen niet weerstaan.’

De man veegde zijn zweterige handpalm af aan de versleten armleuning van de luie stoel en stemde met enthousiast geknik in met de woorden van de predikant.

‘Ze waren zwak,’ vervolgde de predikant, ‘en daarom spaarden deze zwakke mannen de verachtelijke vrouwen die hun stam de vernieling in hadden geholpen. Maar Mozes is niet alleen maar ontzet, dames en heren. Hij zegt niet gewoon: “Dat was heel dom!”, om het er dan bij te laten. Nee, Mozes weet wat er zal gebeuren nu die ellendige vrouwen gered zijn. De Israëlieten zullen weldra in de ban raken van hun heerlijke geur en hun warme huid en hun zachte rondingen. Kwaadaardigheid kent vele vormen, mensen. Heel veel.’

Toen wenkte de predikant een jonge vrouw uit het publiek. Ze kon niet ouder dan zeventien of achttien zijn. ‘Kom, kind, kom maar hier.’

Aangemoedigd door haar ouders en het enthousiaste publiek beklom het meisje aarzelend het podium.

‘Kijk eens hoe mooi ze is,’ zei de predikant, terwijl hij met uitgestrekte armen rond het tengere meisje liep, alsof ze een dier op een piëdestal in het circus was en hij de dompteur die haar aan de toeschouwers voorstelde. Hij snuffelde op een overdreven manier aan haar en glimlachte. ‘Ze ruikt goed. Ze ziet er zeker goed uit. Ze lijkt niet kwaadaardig. Welke man zou niet in de verleiding worden gebracht?’ Hij draaide zich weer naar de menigte toe. ‘Net als velen van ons in het dagelijks leven moet Mozes een moeilijk besluit nemen. Een vreselijk besluit. Een besluit dat velen laakbaar zullen vinden, maar Mozes – wel, hij weet dat het nodig is. Het is een moeilijke keus, maar een noodzakelijke.’

Een veelbetekenende stilte daalde over de menigte neer.

‘Wat zegt hij tegen hen?’ vroeg de predikant aan zijn kudde, terwijl hij recht in het oog van de camera keek om zich tot de duizenden verdwaalde schapen in het hele land te richten die al hun hoop op zijn woorden hadden gevestigd. ‘Wat? Hij zegt – en dit staat precies zo in de Bijbel, mensen – hij zegt: “Dood daarom alle jongens en dood elke vrouw die gemeenschap heeft gehad met een man. Maar jullie mogen alle meisjes die geen gemeenschap met een man hebben gehad ontzien en voor jezelf houden.” Wat betekent dat, mensen? Alleen de jonge meisjes die nog maagd zijn mogen in leven blijven, zegt Mozes. Alleen de máágden mogen tussen jullie volk leven. Alleen de máágden, degenen die zuivere gedachten hebben en zuivere handelingen verrichten, mogen gered worden. Waarom? Omdat ze puur zijn. Ze zijn niet bezoedeld.’ Hij keek achterom naar het jonge meisje op het podium en brulde: ‘Zeg ons,

kind, ben jij een maagd? Heb je zuivere gedachten en verricht je zuivere handelingen? God houdt je in de gaten! Denk daaraan! Wij houden je in de gaten! Ben je puur in wat je denkt en wat je doet?

Het meisje knikte en er liepen tranen over haar wangen. Ze glimlachte naar de priester en vervolgens naar haar ouders in het publiek. 'Ja,' antwoordde ze. 'Ik ben puur.'

De menigte ging uit zijn dak.

De man veegde zijn handpalm nog een keer af aan de luie stoel. De predikant wist zijn publiek absoluut te boeien. Hij had het volledig in zijn macht. Als de jonge maagd niet zo puur was geweest, zou hij er geen probleem mee hebben gehad om de massa op te hitsen haar te stenigen, als hij dat graag gewild had.

De predikant inspireerde.

De man drukte op TERUGSPOELEN op zijn afstandsbediening, en terwijl de videoband luidruchtig gnuifde in de recorder, opende hij de bruine canvas tas op zijn schoot. Hij ging met zijn vingers over de zachte penseelpunten die erin zaten en haalde er ten slotte een plat penseel en zijn stompe schildermes uit tevoorschijn. Hij pakte zijn schilderspalet van de bijzettafel en begon de zorgvuldig geselecteerde verf langzaam te mengen. De zware geur van de olie was bedwelmend. Hij speelde de videoband nog een keer vanaf het begin af. Toen de predikant het podium betrad, werd hij door de mensen begroet als een generaal die terugkwam uit de oorlog. Alsof hij de Messias in hoogsteigen persoon was.

Terwijl hij de laatste hand legde aan zijn nieuwste schilderij, luisterde de man voor de laatste keer naar de preek. Hij vond de pure energie in de woorden van de predikant net zo kalmerend en stimulerend als een chirurg klassieke muziek in een operatiekamer.

Net als velen van ons in het dagelijks leven moet Mozes een moeilijk besluit nemen. Een vreselijk besluit. Een besluit dat velen laakbaar zullen vinden, maar Mozes – wel, Mozes weet dat het nodig is. Een moeilijke keus, maar een noodzakelijke. Wat zegt hij tegen hen? Wat?

Toen de man klaar was, wendde hij zich af van zijn werk en legde zijn penseel in een terpentinemengsel om hem te laten weken. Naast de tv stond zijn computer. Hij stond op uit zijn luie stoel en liep naar de draai-bare bureaustoel. Zijn handen trilden een beetje toen hij over zijn stoppelbaard wreef met vingers die nog nat waren van de verf. Op het scherm voor hem zat het knappe meisje op haar roze bed in haar roze slaapkamer, omringd door filmsterren, piraten en vampiers aan de telefoon te kletsen, terwijl ze ondertussen haar teennagels probeerde te lakken.

Hij zegt tegen hen: 'Dood daarom alle jongens en dood elke vrouw die gemeenschap heeft gehad met een man.'

De man likte langs zijn lippen en slikte hard. Heel even schaamde hij zich en vroeg zich af waarom hij de dingen dacht die hij dacht. Maar het was te laat om nog een geweten te ontwikkelen. Zijn gedachten noch zijn handelingen waren zuiver. Zijn ziel was al verdoemd.

Maar jullie mogen alle meisjes die geen gemeenschap met een man hebben gehad ontzien en voor jezelf houden.

Nadat hij iets had ingetikt en op VERZENDEN had geklikt, zag hij dat het knappe meisje van haar bed af sprong en zich glimlachend naar de computer aan de andere kant van haar kamer haastte.

Het was een eenvoudige vraag, maar daarmee had hij zeker haar aandacht getrokken, nietwaar?

Zo ging het altijd.

Ben je online?

1

Terwijl Lainey Emerson op het ruwe brokje secondelijm kauwde en op de gebroken kunstnagel die nog aan haar duim plakte, staarde ze aandachtig naar haar computer. Met haar vrije hand op de muis bewoog ze het pijltje naar de andere kant van het scherm. Haar handpalmen smolten zowat en haar hart klopte zo snel dat ze het gevoel had alsof het uit haar borstkas zou springen. De duizenden vlinders die opgesloten zaten in haar buik fladderden steeds furieuzer naarmate het pijltje dichterbij **BERICHT VERZENDEN** kwam. Ze hoefde er alleen nog maar op te klikken, dan zou het domme, uit twee zinnen bestaande mailtje verstuurd worden. Ze had er letterlijk – ze keek naar het klokje in de rechterbenedenhoek van het scherm en grimaste – uren over gedaan om het precies goed te formuleren. En terwijl ze de muis met haar zweterige vingers heen en weer bewoog, aarzelde ze nog steeds.

Je moet nooit berichten of foto's versturen die je niet op de voorpagina van The New York Times zou willen zien of lezen, Elaine.

De dreigende woorden van haar prekende moeder klonken zo luid en duidelijk in Laineys gedachten dat ze zou zweren dat ze de stank van sigaretten in haar moeders adem kon ruiken. Ze duwde zich weg van haar bureau, zette de onheilspellende waarschuwing 'Leer niet door schade en schande!' van de Internetkijkwijzer uit haar hoofd en keek haar nu bijna donkere slaapkamer rond. Lange schaduwen bedekten de gezichten op de stuk of tien film posters aan haar muren. Buiten waren een paar vage oranje lichtflarden het enige wat nog restte van de in de Everglades zakkende namiddagzon.

Twaalf over zes? Was het echt al zo laat? Plotseling hoorde ze de stilte en merkte ze dat het luide geroep van de rollerskatende hockeyers die de hele middag in de straat hadden gespeeld, was opgehouden – de spelers en cheerleaders waren al lang naar huis om te eten en hun huiswerk te maken. Twee dingen waar Lainey nog niet eens aan begonnen was. En

Bradley? Ze had haar kleine broertje ook al een tijd niet gehoord. Een lange tijd zelfs, realiseerde ze zich nu, terwijl ze op de binnenkant van haar lip kauwde. Meestal vond ze dat niet erg, maar nu wel, omdat mam zo thuis zou komen...

Toen ze de voordeur open hoorde gaan, bad ze dat het niet haar moeder was. Hij werd met een klap dichtgeslagen. Een halve minuut later barstte er geweervuur los in de woonkamer: Brad had het neerknallen van politieagenten in *Grand Theft Auto* hervat, de stompzinnige videogame die hij alleen maar op maximaal volume speelde om haar te irriteren. Haar opluchting maakte snel plaats voor boosheid, en ze had er al spijt van dat ze gebeden had voor het welzijn van haar afschuwelijke broertje. Maar in ieder geval was hij thuis en was ze hem niet kwijtgeraakt. Ze zette het geluid van haar cd van Good Charlotte harder om het geschreeuw en het geweervuur te overstemmen en richtte haar aandacht weer op haar computer. Ze moest er wel bij blijven met haar gedachten, anders zou het haar nooit lukken.

De foto op het scherm gloeide in de donkere kamer, ongeduldig wachtend tot hij cyberspace in werd geschoten. Een knap meisje dat ze amper herkende, met sluik, donker haar en zwoele ogen glimlachte uitdagend naar haar terug. Een mooi meisje, van wie Lainey dom genoeg nog steeds vond dat ze helemaal niet op haar leek. Een strakke spijkerbroek en een navelshirt deden haar slanke maar ronde vormen goed uitkomen. Haar volle, glanzende rode lippen pasten bij haar net zo glanzende, lange rode vingernagels, die ze zelfverzekerd als een deelnemster aan *America's Next Top Model* op haar heupen had gelegd – een idee van haar beste vriendin Molly. Meestal vond Lainey het maar niets zoals ze er op een foto uitzag, maar ze zag er dan ook nooit uit als op déze foto. Normaal gesproken was haar onhandelbare, tot aan haar middel komende kastanjebruine haar samengebonden in een lage paardenstaart of opgestoken met een haarspeld, en gingen haar saaie, bruine ogen schuil achter een bril met een metalen montuur. Normaal gesproken droeg ze geen make-up of sieraden of hoge hakken of lange rode nagels. Niet omdat ze dat niet wilde, maar omdat het niet mocht.

Maar afgezien van het feit dat ze er iets ouder uitzag dan ze in werkelijkheid was – en ook wat, nou ja, sexyer – vond Lainey dat de foto ook weer niet zo erg was dat ze hem niet in de krant wilde zien staan. Sommige foto's op MySpace waren veel gewaagder dan deze. Ze was niet naakt en voerde ook geen pornohandelingen uit of zo. Het enige wat te zien was, behalve haar buik en haar nepnavelpiercing, waren de roze contouren van

haar gevulde beha, die ze van haar oudere zus Liza had gejat, onder het witte T-shirt dat ze eveneens van Liza had gestolen. Misschien zat de spijkerbroek wat laag en het shirt wat strak, maar verder...

Lainey probeerde de toenemende, schreeuwende twijfel uit haar hoofd te bannen. Ze had de foto al genomen. Ze had de regel al overtreden. En eigenlijk zag ze er best lekker uit, al zei ze het zelf. De vraag was alleen: wat zou Zach denken als hij de foto zag?

Zach. ElCapitan. Alleen al als Lainey aan hem dacht begonnen haar handen te zweten. Ze keek naar de foto die ze op de zijkant van het computerscherm had bevestigd. Blond haar, helderblauwe ogen, een eigenzinnige, lieve glimlach en een nors maar allerschattigst gezicht. En spieren... wauw! Ze kon ze door zijn Hollister-shirt heen zien. De jongens in de brugklas daarentegen leken helemaal geen spieren te ontwikkelen en niets wees erop dat er haar op hun broodmagere lichamen zou gaan groeien. Sinds ze Zach een paar weken eerder had leren kennen in een Yahoo-chatroom waarin de film *Zombieland* besproken werd, had Lainey zich een beeld van zijn uiterlijk proberen te vormen. Deze geweldige, grappige jongen die van dezelfde films hield als zij – zelfs de heel slechte – en naar dezelfde muziek luisterde, aan dezelfde dingen een hekel had, hetzelfde soort onoprechte mensen wantrouwde en dezelfde problemen met zijn eigen ouders had. Eerlijk gezegd had ze toen verwacht dat hij een computernerd met veel acne en lelijk haar zou zijn, die alleen maar dankzij een invloedrijke oom in het footballteam van de high school was gekomen. Maar toen Zach haar de vrijdag ervoor eindelijk een foto van zichzelf had gestuurd, was het eerste wat ze dacht: tjezus, deze jongen zou een model kunnen zijn! Zo goed zag hij eruit, tot haar grote verrassing. En wat nog verrassender was: deze totaal coole, excentrieke aanvoerder van het footballteam met het uiterlijk van een model vond *haar* leuk. Op dat moment wist ze zeker dat ze hem geen kiekje van haar eigen saaie persoonskaartje zou laten zien, vooral niet omdat ze pas over drie jaar zestien werd, terwijl ze hem had wijsgemaakt dat ze dat al was. Een klein leugentje dat zeker belangrijk was bij een ouderejaars op een high school aan wie getrokken werd door universiteiten. Ze wist dat hij haar anders niet interessant zou vinden en dat hun vriendschap – of wat het ook was dat ze met elkaar hadden – al voorbij zou zijn nog voordat ze op zijn 'Lieve Lain'-mailtje had kunnen reageren. Als hij überhaupt de moeite zou nemen haar er een te sturen.

Ze beet het laatste stukje nagel van haar vinger en spuugde het in haar prullenbakje. Zij en Molly hadden er zaterdag uren over gedaan om haar helemaal op te maken voor de 'fotosessie', terwijl ze vanochtend voor de

gymles alles in slechts een paar tellen hadden verwijderd. De nagels waren haar lievelingsattributen: lang en scherp en o zo rood. Meer dan de schoenen, de make-up of Liza's kleren waren het die nagels waardoor ze zich zo... aantrekkelijk voelde. Zo volwassen. Ze tikte er graag mee tegen glazen of trommelde er ongeduldig mee op tafel. Ze had er het hele weekend over gedaan om uit te vissen hoe ze er een vel papier mee moest oppakken! En nu waren ze alleen nog maar een herinnering, zoals de baljurk en de gouden koets voor Assepoester. Zij mocht als aandenken aan haar tijd als prinses in ieder geval nog een glazen muiltje houden. Het enige wat Lainey had was een stuk afgekauwd acryl.

En een foto, natuurlijk.

Ze staaarde naar zichzelf op het scherm. Dit was het moment. Als ze nog langer bleef nadenken, zou het er nooit meer van komen. Ze sloot haar ogen, deed een schietgebedje en klikte. Er zoefde een enveloppe over de monitor.

Je bericht is verzonden!

Het mobieltje in haar achterzak begon te zoemen en Gwen Stefani brulde *The Sweet Escape*. Het was Molly. Ze blies haar lang ingehouden adem uit. 'Hé, M.!'

'Heb je het verstuurd?' vroeg een opgewonden stem.

Met een zucht plofte Lainey terug op haar bed en pakte een flesje nagellak van de kartonnen doos die een nachtkastje moest voorstellen. 'Eindelijk, ja.'

'En?'

'Ik heb nog geen antwoord gekregen. Ik heb het nog maar twee tellen geleden verzonden.'

Molly Brosnan was sinds jaar en dag Laineys beste vriendin, al sinds de kleuterschool, en iedereen – leraren, trainers, vrienden, ouders – zei dat als de twee iets meer op elkaar zouden lijken, ze goed voor een eenige tweeling konden doorgaan, zo'n innige band hadden ze met elkaar. Of tenminste, die hadden ze vroeger gehad. Het was geen toeval dat Molly bijna precies op hetzelfde moment gebeld had waarop Lainey op VERZENDEN had geklikt. Dat soort dingen gebeurde voortdurend – Molly dacht hetzelfde als zij en vice versa. Daarom was dit jaar zo'n rotjaar. Wat haar moeder ook had gezegd, een andere school betekende een ander leven. Ze plukte wat dons van haar vreemd groene pluiskussen. 'Ik ben zo zenuwachtig, M.'

‘Waarom heb je zo lang gewacht om het te versturen?’

‘Omdat ik een lafaard ben.’

‘Je moet me bellen zodra je iets van hem hoort, Lainey.’

‘Zal ik zeker doen. Wat denk je dat hij ervan zal vinden?’

‘Dat heb ik je al gezegd. Je ziet er lekker uit. Dat meen ik. Hij zal het geweldig vinden.’

‘Vind je niet dat ik er te dik uitzie?’

‘Alsjeblieft, zeg!’

‘Of dom?’

‘Ik wou dat ik er zo dom uitzag.’

Lainey ging rechtop zitten en staaarde naar de computer aan de andere kant van de kamer. ‘Als hij niet snel antwoordt, M., word ik gek! Dit gewacht is helemaal niks.’

Plotseling werd er hevig aan de deurknop van de slaapkamer geramd. ‘Lainey!’

‘Donder op, Brad! Ik meen het,’ riep Lainey. ‘Waag het niet mijn kamer binnen te komen!’

‘Je mag de deur niet dichtdoen! Of op slot! Mam heeft het zelf gezegd!’

‘Vertel het haar dan maar, klikspaan! Veel succes ermee, want ze is ER NIET! En ik kan niet wachten om tegen haar te zeggen dat jij een videogame hebt gespeeld terwijl dat pas mocht als je huiswerk af was!’ voegde ze eraan toe, terwijl ze zich weer op haar bed liet vallen.

‘Is dat die snootaa van een Bradley?’ vroeg Molly. ‘Wat doet hij in je kamer?’

‘Hij is niet in mijn kamer, maar staat voor de deur. Ik kan hem door een kier zwaar horen ademen. Ik wou dat ik wat insectenspray had.’ Lainey kneep haar ogen dicht. ‘Soms haat ik hem, M. Ik zweer het je.’ Molly had ook een klein broertje, maar dat was aardig. Meestal tenminste.

‘Wat heeft hij nu weer uitgespookt?’

‘Hij heeft in mijn boeken zitten snuffelen. Hij heeft snorretjes getekend in al mijn *Betty and Veronica*-strips, waardoor ze onleesbaar zijn geworden. Volkomen onleesbaar. Het is zo’n rotzak.’

‘Heb je het tegen je moeder gezegd?’

‘Alsof dat iets helpt. Ik zou er niet raar van opkijken als zij de strips, met een viltstift erbij, zelf aan hem heeft gegeven, “omdat de arme stakker zich zo verveelde”’. Ze ging rechtop zitten, schudde met het flesje nagellak en begon haar tenen te lakken.

‘Je moet het haar vertellen,’ zei Molly vol minachting voor Bradley. ‘Hij hoort van je spullen af te blijven.’

‘Ze is niet thuis. Ze zit nog op haar werk.’

‘En Todd?’

Todd, haar stiefvader, was weer een heel ander verhaal. Bradley werd door haar moeder vertroeteld, en ook Todd trok hem voor. Dat was heel logisch, want zo ging dat nu eenmaal: Bradley was immers zijn kind en Lainey niet.

‘Godzijdank is hij ook nog niet thuis. Ik ben aan het babysitten.’ Lainey keek fronsend naar de deur. ‘Niet dat hij naar me luistert.’

‘Babysitten? Ooo. Dat betekent dat jij de baas bent. Mijn moeder heeft tegen Sean gezegd dat lijfstraffen legaal zijn in Florida, en dus mag ze hem met haar haarborstel op zijn kont slaan. Ik vind dat jij hetzelfde mag doen bij Bradley, maar dan met een riem.’ Ze lachten allebei.

‘Als die dikkop ook maar één blauwe plek op zijn melkwitte achterwerk heeft, krijg ik twee jaar huisarrest. Aardig idee van je, maar ik ga dat rotjoch gewoon NEGEREN terwijl hij als een ACHTERLIJKE ZOOL onder mijn deur door staat te HIJGEN!!!’

De computer blipt melodieus. Een inkomend IM-bericht.

Lainey keek naar de computer en haar hart begon plotseling weer als een razende tekeer te gaan. Ze wist meteen wie het was.

ElCapitan zegt: Ben je online?

‘O jee, M.!’ fluisterde ze in haar telefoon. ‘Ik krijg net een IM binnen. Het is een berichtje van hem. Wat moet ik doen?’

Molly lachte. ‘Hem begroeten!’

‘Ja, maar dat betekent dat hij mijn mailtje gekregen moet hebben.’

‘Nee hoor, misschien heeft hij zijn berichtje met zijn BlackBerry verstuurd.’

‘Hij heeft geen BlackBerry,’ zei Lainey opstandig, maar ze voegde er meteen aan toe: ‘Denk ik tenminste.’

‘Doet er ook niet toe. Je begrijpt wat ik bedoel: je weet niet of hij de foto heeft gezien.’

Lainey stond op en begon door haar kamer te ijsberen. ‘Hij wil weten of ik er ben.’

‘Zeg gewoon hoi, sukkel. Doe het. Doe het nu.’

‘Oké, oké...’ Het indrukken van die rottoetsen op het toetsenbord had haar nog nooit zoveel energie gekost. Het leek wel alsof er iemand lood in haar vingers had gegoten.

LainBrain zegt: Hoi.

Ze haalde diep adem en dwong zichzelf kalm te blijven. ‘Oké, M. Ik heb het gedaan.’

De computer bliepte opnieuw.

ElCapitan zegt: Ben net thuis. Laat klaar met trainen.
Trainer nog steeds pissig over wedstrijd van vorige week.

‘Wat? Wat heeft hij gezegd?’ vroeg Molly zeurend. ‘Vertel!’

‘Niks. Hij zegt dat hij net thuiskomt van de footballtraining. Misschien heb je toch gelijk en heeft hij het mailtje niet gekregen.’ Ze zweeg even. ‘Of misschien juist wel en vindt hij de foto vreselijk! M.!’

ElCapitan zegt: Heb je mailtje ontvangen.

Lainey hield haar adem in.

‘Wat zegt-ie? Lainey!’

ElCapitan zegt: Mooie foto ☺

Lainey ademde in één keer alle lucht uit, alsof iemand een spijker in haar bomvolle longen had geslagen. ‘Hij zegt dat het een mooie foto is, M.! Is dat goed, denk je?’ Terwijl ze de vraag nog aan het stellen was, kon ze niet voorkomen dat er een grijns op haar gezicht verscheen.

‘Je bent een rund. Ik had toch gezegd dat je er lekker uitzag? Laat die foto maar niet aan je moeder zien, want ze begint gegarandeerd te flippen. Over flippende moeders gesproken, de mijne krijgt beneden een zenuw-inzinking. Ik moet gaan eten. Doe de groeten aan Brad van me.’ Ze lachte. ‘Niet dus.’

‘Ik bel je later.’ Lainey hing op en staaarde naar de woorden op het scherm. Ze had zich in haar hele leven nog nooit zo goed gevoeld als nu. Ze wilde het uitschreeuwen. Toen verscheen er met een blipend geluid nog een zin.

ElCapitan zegt: Nog mooier dan ik me had voorgesteld, en ik heb veel fantasie...

ElCapitan zegt: Ik wil nog wel meer van je zien.

Lainey voelde haar wangen gloeien terwijl ze haar slaapkamer rondkeek. Er was natuurlijk niemand, maar ze voelde zich op een vreemde manier beschaamd. Wat moest ze hierop antwoorden? Wat zou Liza zeggen? Bedoelde hij het zoals ze dacht dat hij het bedoelde?

De deur van de garage ging met een luid gekraak open. ‘Brad? Elaine? Hallo? Waar is iedereen? Waarom staat deze videogame aan?’ De geïrriteerde stem van haar moeder echode door het huis, samen met het geklikklak van haar hoge hakken op de keramische tegels. Ze hoorde Bradley door de gang naar zijn kamer rennen. De lafaard. Lainey mompelde de woorden die zo meteen uit haar moeders mond zouden komen.

‘Elaine!’

‘Ik ben op mijn kamer!’

‘Kom achter die computer vandaan! Heb je eigenlijk al gegeten?’

Het feest was voorbij. Terug naar de realiteit.

LainBrain zegt: P911.

Een chatcode voor: ‘Moet gaan, er komt een ouder aan.’

EICapitan zegt: Wie?

LainBrain zegt: Mam.

EICapitan zegt: Verdomme! Net nu we bij mijn lievelingsonderwerp waren aanbeland...

Het vreemde, ongemakkelijke gevoel was terug, maar ze probeerde het te verdringen. Waarom gedroeg ze zich toch altijd als een kind? Daar moest ze maar eens mee stoppen.

EICapitan zegt: Dacht dat ze op maandag overwerkte.

EICapitan zegt: Of was dat op vrijdag?

LainBrain zegt: Op vrijdag en om de twee weken op maandag. Balen, dat met je trainer. ☹

‘Elaine! Heb je me gehoord? Je zet nú die rotcomputer uit!’

LainBrain zegt: We spreken elkaar later nog wel. Ze is pissig. ☺

Lainey opende haar natuurkundeboek om de indruk te wekken dat ze met haar huiswerk bezig was geweest, en voor het effect verfrommelde ze een paar bladzijden uit haar schrift, gewoon voor het geval haar moeder naar haar toe zou komen. Nu zou ze de wind van voren krijgen en twintig minuten naar allerlei onzin moeten luisteren, zoals waarom het onverantwoord van *haar* was om de aanstaande psychopaat in huis twee uur lang politieagenten neer te laten knallen en auto's te laten stelen in de videogame die *zijn eigen vader* hem met kerst had gegeven. 'Dan kan hij alvast wennen aan het echte leven,' wilde Lainey zeggen als het verhoor uiteindelijk begon. 'We moeten de waarheid onder ogen zien, mam, Brads carrièrekansen zullen beperkt zijn.' Maar die opmerking zou haar waarschijnlijk een pak slaag opleveren.

Net toen ze de deur opende blikte de computer nog een keer. Ze liep snel terug naar haar bureau en stuurde naar de woorden op het scherm.

ElCapitan zegt: Trouwens, roze staat je heel goed. 😊

Van Jilliane Hoffman verschenen bij De Fontein:

Vergelding

De laatste getuige

Doodsangst

De snijkamer

De kleine getuige

Insomnia

In een laag van waanzin

© 2010 Jilliane P. Hoffman

© 2010, 2023 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Oorspronkelijke uitgever: HarperCollinsPublishers

Oorspronkelijke titel: *Pretty Little Things*

Uit het Engels vertaald door: Ewoud van Hecke

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagbeeld: © Trevillion

Zetwerk: V3-Services v.o.f., Baarn

ISBN 978 90 261 7220 5

ISBN e-book 978 90 261 7219 9

NUR 332

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.